

ΟΙ «ΔΙΑΘΗΚΕΣ»

τῆς κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους τοῦ Πν.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Τό κείμενο πού παρουσιάζει ἡ «Σκοπιά» τῆς 15.10.2014 στή σελ. 7, ἔχει τόν τίτλο «**Νά ἔχετε ἀκλόνητη Πίστη στήν Βασιλεία**».

Γράφει: «**Σκοπιά** 15.10.2014 σελ. 7: «Ὡς μάρτυρες του Ιεχωβά λέμε συχνά ὅτι ἡ Βασιλεία του Θεοῦ εἶναι ἡ μόνη λύση γιά ὅλα τα προβλήματά μας... Πόσο ισχυρή ὅμως εἶναι ἡ πεποίθησή μας ὅτι ἡ Βασιλεία εἶναι πραγματική και θα επιτελέσει τον σκοπό της ...; Ἡ Μεσσιανική Βασιλεία εἶμαι μια διευθέτηση που θέσπισε ὁ ἴδιος ὁ Παντοδύναμος Θεός γιά να επιτελέσει τον σκοπό του αναφορικά με την δημιουργία του. Ἡ Βασιλεία βασίζεται σε ἕνα ἀκλόνητο θεμέλιο, τὸ ἀπόλυτο δικαίωμα που ἔχει ὁ Ιεχωβά να κυβερνάει. Διάφορες σημαντικές πτυχές - ὁ βασιλιάς της ὁι συγκυβερνήτες του ἡ επικράτειά του - ἔχουν ἐδραιωθεί νομικά μέσω διαθηκῶν, δηλαδή νομικῶν συμβολαίων ἡ διευθετήσεων στις οποίες τὸ ἕνα ἀπό τα συμβαλλόμενα μέρη εἶναι εἴτε ὁ Θεός εἴτε ὁ Υἱός του ὁ Ἰησοῦς Χριστός».

Ἀφοῦ λοιπόν ἡ κατοχύρωση τοῦ «δούλου» γιά τῆ νέα αὐτή διδασκαλία ἔχει νομική κάλυψη, λογικό εἶναι, σύμφωνα πάντοτε μέ τὸ κοσμικό καί γῆϊνο φρόνημα τοῦ «δούλου, τά συμβαλλόμενα μέρη νά μὴν εἶναι δυνατόν νά ἀθετήσουν τίποτα ἀπό τά συμφωνηθέντα, διότι θά ὑπάρξουν νομικές κυρώσεις.

Ἄς δοῦμε λοιπόν στή συνέχεια τί λέει ἡ «Σκοπιά» γιά τίς «**κύριες διαθήκες**».

Ἡ «**Σκοπιά**», 15.10.2014, σελ. 8, κάνει λόγο γιά «**ἕξι κύριες διαθήκες**»: «Ἡ Ἁγία Γραφή κάνει λόγο γιά ἕξι κύριες διαθήκες, που σχετίζονται με τῆ Μεσσιανική Βασιλεία ἀπό τον Ἰησοῦ Χριστό. Αυτές εἶναι: 1) Ἡ Ἀβραμιαία διαθήκη, 2) ἡ διαθήκη του Νόμου,

3) ἡ Δαβιδική διαθήκη, 4) ἡ διαθήκη γιά Ἰερωσύνη, ὁμοια με του Μελχισεδέκ, 5) ἡ Νέα διαθήκη, 6) ἡ διαθήκη γιά τῆν Βασιλεία καί πῶς προάγει τῆν ἐπεξεργασία του Σκοποῦ του Θεοῦ γιά τῆ γῆ και τῆν ἀνθρωπότητα».

Ἐπάρχει ὅμως καί μία ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ, ἐκτός ἀπό τίς διαθήκες αὐτές, «**ἡ Ἐδεμική ὑπόσχεση**», ἡ ὁποία κατὰ τῆν «Σκοπιά» εἶναι αὐτή μέσω τῆς ὁποίας ὁ Ἰεχωβά διασφαλίζει καί τῆν παραμικρὴ λεπτομέρεια καί τόν τρόπο ἐκπληρώσεως τοῦ Σκοποῦ Του. «Μέσω τῆς Ἐδεμικῆς ὑπόσχεσης ὁ Ιεχωβά κατεδίκασε τὸ φίδι και τὸ σπέρμα του, που ἀντιπροσώπευαν τὸν Σατανά τὸν Διάβολο και ὄλους ὄσους θα ἔπαιρναν τὸ μέρος του ἀμφισβητώντας τὸ δικαίωμα που ἔχει ὁ Θεός να κυβερνάει. Ὁ ἀληθινός Θεός ἔδωσε στο σπέρμα τῆς οὐράνιας γυναίκας του, στην ἐξουσία να καταστρέψει τὸν Σατανά».

Ἄς δοῦμε λοιπόν τί λέει ἡ «Σκοπιά» σῆμερα γιά τῆν «**Ἀβραμιαία Διαθήκη**»:

«**Ἀβραμιαία Διαθήκη**¹, ἡ διαθήκη που ἔκανε ὁ Ιεχωβά Θεός με τὸν Ἀβραάμ. Δεν γνωρίζουμε πότε ἀκριβῶς σῆναψε ὁ Ιεχωβά τῆν διαθήκη με τὸν Ἀβραάμ. Ὡστόσο τέθηκε σε ἰσχὺ τὸ 1943 Π.Κ.Χ., ὅταν ὁ 75χρονος Ἀβραάμ ἔφυγε ἀπό τῆν Χαράν και διέσχισε τὸν ποταμὸ Ἐυφράτη». «Ἀφοῦ τέθηκε σε ἰσχὺ ἡ Ἀβραμιαία διαθήκη ὁ Ιεχωβά ἀποκάλυψε **σταδιακά**... γιά τὸ σπέρμα τῆς γυναίκας. Θα καταγόταν ἀπό τὸν Ἀβραάμ θα ἦταν πολυπληθές, θα εἶχε βασιλικὴ ἐξουσία θα κατέστρεφε τὸς ἐχθρούς... ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξήγησε... τὸ κύριο μέρος του σπέρ-

1. Οἱ ὑπογραμμίσεις στά κείμενα τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, δικές μας.

ματος είναι ο Χριστός και το δευτερεύον οι 144.000 χρισμένοι με το Πνεύμα Χριστιανοί. (Γαλ. Γ' 16, 29, Αποκ. δ' 9-10)».

Η «Σκοπιά» του «δούλου» έρμηνεύει τά έδάφια Γαλ. γ' 16, 29, μέ τόν δικό της τρόπο ώστε νά στηρίξει τήν κακοδοξία της αναφορικά μέ τούς 144.000. Κατ' αρχήν τά έδάφια αυτά διδάσκουν ότι όλοι **όσοι** έβαπτίσθησαν εις Χριστόν... έγιναν εις έν Χριστώ... και κατά τήν έπαγγελίαν κληρονόμοι... Όχι και σωτήρες του «πολλού όχλου», αλλά κληρονόμοι κατά χάριν, διότι μοναδικός Σωτήρας του κόσμου είναι ό Ίησοϋς Χριστός!

Στό παρελθόν όμως ή «Σκοπιά» έκήρυττε άλλα:

1928, «Καταλλαγή», σελ. 183: «Ο Χριστός... κατά τήν διάρκεια τής χιλιετούς βασιλείας του... φέρει πάντα τούς εύπειθεις εις άρμονία πάλι μεθ' έαυτού, πλήρης έκπλήρωση τής Αβραμιαίας διαθήκης. Αί άλλαι, ήτοι ή διαθήκη του νόμου, ή διαθήκη τής **θυσίας** και ή Καινή διαθήκη είναι βοηθητικά τής Αβραμιαίας διαθήκης».

Και στή σελίδα 280 γράφει: «Η Σάρρα = Αβραμιαία Διαθήκη».

«Σκοπιά 1.2.1998, σελ. 8-13: «Μία διαθήκη μέ τόν Αβραάμ και μέσω του σπέρματός του όλα τά έθνη όπωσδήποτε θά φέρουν εύλογία στον έαυτόν τους λόγω του ότι άκουσαν τήν φωνή μου» (Γεν. κβ' 15-18). Αυτή ή διευρυμένη υπόσχεση άποκαλείται συχνά «Αβραμιαία» διαθήκη.

Στή συνέχεια κάνει λόγο ή «Σκοπιά» για τήν «Δαβιδική διαθήκη».

«(Σαμουήλ 7: 12-16). Έκανε (ο Ιεχωβά), αυτή τη διαθήκη με τον Δαβίδ όταν εκείνος βασίλευε στην Ιερουσαλήμ δίνοντάς του την υπόσχεση ότι ο Μεσσίας θα ήταν απόγονός του. (Λουκ. 1: 30-33). Έτσι λοιπόν ο Ιεχωβά έκανε πιο συγκεκριμένη τη γενεαλογική γραμμή του σπέρματος... Μέσω του Ιησού η βασιλεία του Δαβίδ θα εδραιωθεί στον αιώνα».

Άς δοϋμε όμως στήν Αγία Γραφή τά έδάφια που επικαλείται ή «Σκοπιά»: Πρωτόν, ό Σαμουήλ στό 7, 12-16, δέν όμιλεί για διαθήκη, αλλά και στό Λουκ. α' 30-33 ό Θεός αναγγέλλει τήν κατά σάρκα καταγωγή του Ίησοϋ Χριστού. Τήν άπάντηση τήν δίδει ό ίδιος ό Ίησοϋς Χριστός. Όταν έρώτησε τούς Φαρισαίους: «Τί σάς φαίνεται περί του Χριστού; Τίνος υίός είναι;... Λέγουσι προς αυτόν, του Δαβίδ. Λέγει προς αυτούς. Πώς λοιπόν ό Δαβίδ διά Πνεύματος όνομάζει αυτόν Κύριον, λέγων «Είπεν ό Κύριος προς τόν Κύριόν μου κάθου έκ δεξιών μου... Ό Δαβίδ όνομάζει αυτόν Κύριον. Πώς είναι υίός αυτού; (Ματθ. κβ' 41-46)».

«Σκοπιά» 15.10.2014, σελ. 14: Η Διαθήκη του Νόμου

«Η Διαθήκη του Νόμου τέθηκε σε ισχύ στο όρος Σινά το 1513 Π.Κ.Χ. Μέσω αυτής της διαθήκης ο Θεός ξεχώρισε το αρχαίο έθνος του Ισραήλ, ως το εκλεκτό του έθνους... Στη διαθήκη υπήρχε επίσης η διευθέτηση του ιερατείου, η οποία προσκίαζε μία μεγαλύτερη μελλοντική διευθέτηση (Εβρ. 7: 11. 10: 1). Στην ουσία μέσω αυτής της διαθήκης ο Ισραήλ είχε τη μοναδική ευκαιρία να γίνει «βασιλεία των ιερέων» υπό τον όρον ότι θα υπάκουαν στους νόμους του Ιεχωβά (Εξοδος 19: 5, 6). Οστόσο το έθνος Ισραήλ δεν ανταποκρίθηκε σε αυτή την απαίτηση. Αντί να καλοδεχθεί τον Μεσσία, το κύριο μέρος του σπέρματος του Αβραάμ, τον απέρριψε. Ως αποτέλεσμα και ο Θεός, απέρριψε εκείνο το έθνος... Όταν ήρθε ο Χριστός και η ταυτότητά του προσδιορίστηκε, ο ρόλος του Νόμου ολοκληρώθηκε...».

Παλαιότερα όμως άλλα έλεγε και έγγραφε ό «δούλος», για τήν διαθήκη του νόμου:

1921, «Κιθάρα του Θεού», σελ. 79: «Η Άγαρ, ως τύπος τής διαθήκης του νόμου, ως δέ ή Άγαρ δούλη τής Σάρρας, ούτω και ή διαθήκη του νόμου ήν διαθήκη δουλείας ήτις οϋδεμία πραγματική εύλογία παρήγαγε εις τούς Ίουδαίους».

1968, «Πράγματα εις τὰ ὅποια εἶναι ἀδύνατον νά ψευσθῆ ὁ Θεός», σελ. 277: «Ἡ διαθήκη τοῦ Νόμου, μέ μεσίτην τόν Μωυσῆ ἦταν δεσμευτική μόνο γιά τούς ἀπογόνους τῶν Ἰσραηλιτῶν οἱ ὅποιοι εἰσῆλθον στήν διαθήκη μέ τόν Θεό εις τό ὄρος Σινᾶ».

Οἱ ἀλλαγές τοῦ «δούλου» εἶναι φυσικό νά μή μᾶς προξενοῦν καμία ἔκπληξη, εἶναι κάτι, πού εἰδικῶς τώρα τελευταίως, οἱ ἀστραπές τῶν ἐκλάμψεων τῆς «Σκοπιᾶς» μᾶς κατακλύζουν πολύ πιθανό νά ἀκολουθήσουν καί ἄλλες. Ὅπως διαβάσαμε στό κείμενο αὐτό τῆς «Σκοπιᾶς» παρατηροῦμε ὅτι δέν ἀκολουθεῖ τήν σειρά μέ τήν ὁποία παρουσίασε τίς ἕξι (6) διαθήκες ἀρχικά ἀλλά κατ' ἐπιλογή, ὅπως τήν ἐξυπηρετεῖ γιά τόν σκοπό στόν ὁποῖο στοχεύει.

Καί συνεχίζει μέ τήν «Διαθήκη γιά ἱερωσύνη».

«Σκοπιᾶ» 15.10.2014, σελ. 11: «Διαθήκη γιά Ἱεροσύνη».

«Μία διαθήκη καλύπτει τήν ἀνάγκη γιά Ἱεροσύνη». «Παρότι τόσο ἡ Ἀβραμιαία, ὅσο καί ἡ Δαβιδική διευκρινίζουν ὅτι το σπέρμα τῆς γυναίκα θά εἶχε βασιλική ἐξουσία, αὐτός καί μόνο ὁ ρόλος δέν θά ἀρκούσε γιά νά ἐρθοῦν ευλογίες στους ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐθνῶν.... Ὁ σοφός Δημιουργός προνόησε γιά αὐτό μέ μία ἄλλη νομική διευθέτηση, τή **Διαθήκη γιά ἱεροσύνη**, ὅμοια μέ του Μελχισεδέκ.

Ὁ Ἰεχωβά ἀποκάλυψε μέσω του Βασιλιά Δαβίδ ὅτι ἔκανε **προσωπική διαθήκη** μέ τον Ἰησοῦ.... νά τον διορίσει ἱερέα στον αἰῶνα σύμφωνα μέ τον τρόπο μέ τον ὁποῖο ἦταν ὁ Μελχισεδέκ (Ψαλμ. 110: 1, 2, 4)....». «Αὐτό δείχνει καθαρά ὅτι ὁ Ἰεχωβά ἔχει δεσμευτεῖ νομικά, νά χρησιμοποιήσῃ τή Μεσσιανική Βασιλεία ὥστε νά ἐπιτελέσει τον ἀρχικό του σκοπό γιά τους ἀνθρώπους στη γῆ».

Τώρα ἀρχίζει νά ξεδιπλώνεται ὁ μανδύας τοῦ «δούλου» γιά νά φανερωθεῖ ποιός πραγματικά εἶναι καί πού στοχεύει. Γιά τόν λόγο αὐτό παρουσίασε μέ αὐτή τήν

σειρά τίς «διαθήκες», γιά νά καταλήξει στήν Μεσσιανική Βασιλεία, δηλαδή μιά βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μαζί μέ τούς 144.000 «χρισμένους». Ἄλλωστε στή συνέχεια τό παρουσιάζει μέ σαφήνεια:

Σελ. 11: «Καθώς σκεφτόμαστε τίς διαθήκες μπορούμε νά διακρίνουμε πῶς σχετίζονται μέ τή Μεσσιανική Βασιλεία... Ἡ Ἐδεμική **υπόσχεση** δεσμεύει τόν Ἰεχωβά νά ἐκπληρώσει το σκοπό του γιά τή γῆ καί τήν ἀνθρωπότητα, μέσω του σπέρματος τῆς γυναίκα... Ἡ **Δαβιδική** διαθήκη κάνει ἀκόμη **πιο συγκεκριμένη** τή γενεαλογική γραμμή... του σπέρματος... Ἡ διαθήκη γιά **ιεροσύνη** ὅμοια μέ του Μελχισεδέκ, θέτει τή βάση γιά νά **υπηρετήσῃ** το σπέρμα μέ **ιερατική ιδιότητα**. Ἀλλά ὁ Ἰησοῦς δέν θά ἐξυψώσει μόνος του τους ἀνθρώπους σε τελειότητα. Ἐχουν χριστεῖ καί ἄλλοι γιά νά **υπηρετήσουν** ὡς βασιλιάδες καί ἱερεῖς. Ἀπό πού προέρχονται αὐτοί;».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός κατὰ τήν ἑταιρία δέν ἐξυψώνει μόνος Του τήν ἀνθρωπότητα σέ τελειότητα, ἀλλά χρειάζεται καί βοηθούς· ἀνθρώπους δικά Του δημιουργήματα (144.000) γιά νά ἐπιτελέσει αὐτό τό μοναδικό φαινόμενο σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ὅμως ἡ Ἁγία Γραφή βεβαιώνει ὅτι Μόνος Του προσέφερε τό τίμιο Σῶμα Του καί τό πανάγιο Αἷμα Του. Στις Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (κ' 28-29), ὁ Ἄπ. Παῦλος ὑπογραμμίζει: «Προσέχετε λοιπόν ἑαυτούς... τό Ἅγιον Πνεῦμα σᾶς ἔθεσεν ἐπισκόπους διά νά ποιμαίνητε τήν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ τήν ὁποῖαν ἀπέκτησε διά τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος». Μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τελειωτής καί σωτήρας τοῦ κόσμου. Ὁ Θεός πού ἔγινε ἀνθρώπος «τό ἀρνίον τό ἐσφαγμένο» (Ἄποκ. ιβ' 10-11).

«Σκοπιᾶ», 15.10.2014, σελ. 15: «Ὡστόσο παραμένει το ερώτημα. Ποιοι θά ἔχουν τελικά τήν ευκαιρία νά γίνουν βασιλεία τῶν ἱερέων; Ὁ Ἰεχωβά Θεός ἔκανε διαθέσιμο ἕνα ἄλλο **νομικό συμβόλαιο** γιά το σχηματισμό

ενός νέου έθνους... Πολύ πριν από την ακύρωση της διαθήκης του Νόμου, ο Ιεχωβά θα έκανε «μια νέα **διαθήκη με το έθνος** Ισραήλ (Ιερ. 31: 31-33)... Αυτή θα καθιστούσε εφικτή τη συγχώρηση των αμαρτιών χωρίς να χρειάζονται θυσίες ζώων... Αιώνες αργότερα ο Ιησούς θέσπισε το δείπνο του Κυρίου, στις 14 Νισάν 33 Κ.Χ. .. Είπε στους αποστόλους Του. Αυτό το ποτήρι **σημαίνει (sic)** τη νέα διαθήκη που έχει ως βάση το αίμα μου το οποίο θα χυθεί για χάρη σας (Λουκ. κβ' 20). Ο Ματθαίος αναφέρει ότι ο Ιησούς είπε... «Αυτό **σημαίνει (sic)** το αίμα μου της διαθήκης το οποίο θα χυθεί **χάρη πολλών για συγχώρηση αμαρτιών**» (Ματθ. 26: 27, 28).

«Το χυμένο αίμα του Ιησού επικυρώνει τη **νέα διαθήκη**. Καθιστά εφικτή τη συγχώρηση των αμαρτιών μια φορά για πάντα. Ο Ιησούς δεν συμμετέχει ως συμβαλλόμενο μέρος της. Εφ' όσον είναι αναμάρτητος δεν χρειάζεται συγχώρηση. Αλλά ο Θεός μπορούσε να εφαρμόσει την αξία του χυμένου αίματος του Ιησού στους απογόνους του Αδάμ. Μπορούσε επίσης να νιοθετήσει «χρισμένους πιστούς»... χρίοντάς τους με άγιο πνεύμα (Ρωμ. 8: 14-17)... Στα μάτια του Θεού κατά μία έννοια θα ήταν σαν τον Ιησού τον αναμάρτητο Γιου του Θεού... ο απόστολος Πέτρος είπε «Εσείς είστε εκλεγμένο γένος βασιλικό ιερατείο άγιο έθνος.. (1 Πέτρον 2: 9)... Επί πλέον έπρεπε να εκχυθεί το άγιο πνεύμα σε εκείνους που ήταν συγκληρονόμοι με τον Χριστό. Επομένως η νέα διαθήκη τέθηκε σε ισχύ την Πεντηκοστή του 33 Κ.Χ. όταν οι όσιοι μαθητές του Ιησού, χρίστηκαν με άγιο πνεύμα».

Είναι γνωστό ότι στο Κυριακόν Δείπνον, τό όποιο ή «Σκοπιά» τελει μία φορά τόν χρόνο μέ άζυμα καί κόκκινο κρασί, αυτά τά όνομάζει «σύμβολα» ή «έμβλήματα», όπως γράφει στά έντυπά της:

1983, «Ενωμένοι στή Λατρεία...», σελ. 15: «Τό καρβέλι του άζυμου ψωμιού καί τό

κόκκινο κρασί, είναι κυρίως έμβλήματα που αντιπροσωπεύουν τό κατά γράμμα σώμα που θυσίασε ό Ιησούς καί τό κατά γράμμα αίμα, που αυτό έχυσε».

«Σκοπιά», 1.3.1991 καί 15.3.1991, σελ. 27: «Το κατά Ματθ. κστ' 17, 20, 26, ο Ιησούς θέσπισε τον εορτασμό του Δείπνου Κυρίου λέει «Αυτό **σημαίνει (sic)** το αίμα μου». Στη Μ.Ν.Κ. Το **σημαίνει (εστίν)** είναι τύπος του ρήματος (**ειμι**) έχει την έννοια του είμαι, αλλά **θα μπορούσε να έχει την έννοια του “σημαίνει”**».

Κί έμεις έρωτούμε: Έφ' όσον είναι «σύμβολα» ή «έμβλήματα», πώς είναι δυνατόν να συγχωρούν άμαρτίες; Κι άκόμη, τό «**σημαίνει**» είναι ταυτόσημο μέ τό «**συγχωρεί άμαρτίες**»; Όταν ό ίδιος ό Ιησούς «λαβών τον άρτον καί εύλογήσας...» (Ματθ. κστ' 26-28), λέει «λάβετε φάγετε τούτο **είναι** τό σώμα μου... πίετε έξ αυτού πάντες τούτο **έστί** τό αίμα μου... », τά έννοει συμβολικά; Επίσης καί στό Ίωάν. στ' 47-58: όταν ό Ιησούς είπε «Άληθώς σās λέγω, εάν δέν φάγητε τήν σάρκα του υίου του ανθρώπου καί δέν πίητε τό αίμα αυτού δέν έχετε ζωήν εν έαυτοίς. Όστις τρώγει τήν σάρκα μου καί πίνει τό αίμα μου, έχει ζωήν αιώνιον καί έγώ θέλω άναστήσει αυτόν εν τή έσχάτη ήμέρα...». Μήπως ό Ιησούς ψεύδεται καί ό «δούλος» έχει δίκιο; Άς άπαντήσουν οι άδελφοί μας οι πλανημένοι «μάρτυρες του Ιεχωβά».

Στή «Σκοπιά» τής **15.10.2014, σελ. 16:** παρουσιάζει ή «Σκοπιά» τήν έκτη διαθήκη για Βασιλεία (Λουκ. 22: 28-30). «...η διαθήκη για Βασιλεία συνάπτεται με τους 144.000 χρισμένους Χριστιανούς (Αποκ. 5: 9. 7: 4). Αυτή η διαθήκη που θέτει την νομική βάση να κυβερνήσουν μαζί με τον Ιησού στον ουρανό... Μάλιστα οι Γραφές αναφέρονται στους χρισμένους Χριστιανούς ως “νύμφη Χριστού, μια “αγνή παρθένα” αρραβωνιασμένη με τον Χριστό. Αποκ. 19: 7, 8. 21: 9. Β' Κορ. 11:2...».